Згаса днина. Плакав дзвін,
І промінь сонця блід,
В село з далеких ген сторін
Прибився інвалід.

В душі незгоєній ніс біль,
І смерть у собі мав,
Як взрів вигони рідних піль,
Заплакав, заридав.

З Берестя йшов… І падав з сил,
Вмлівав, вставав і йшов,
Минав забутих сто могил,
І на ногах мав кров…

І при воротях станув він,
Як промінь сонця блід,
І плакав дзвін, і плакав дзвін,
І — плакав інвалід…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.